

<i>student</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Dina Vojnović	GLUMA V; Tehnika	Uvodne vježbe

Stari zadatak iz nove perspektive

Tek sada kada smo razjasnili što je tehnika shvaćam koliko nam je to bilo potrebno ranije.

Uzela sam tekst Prve kćeri iz „Don Juana“¹ i podijelila ga sa kontrastima i poredbama. Gradacije sam još prošle godine obilježila na neki svoj način, i tako govoreći taj tekst kao da su mi se neka nova vrata otvorila. Misli su mi ostale iste kao i tada ali sam na drugačiji način govorila, na mjestima gdje sam prije ubrzavala, sada sam shvatila da je logičnije usporiti i reći tu kroz spori tempo i jaki intenzitet jer utuvljujem u glavu svoje argumente Don Juanu, crtam mu i hoću da on preuzme moje mišljenje kao svoje.

Bilo mi je zabavno ovo raščlanjivati i određivati koje su to figure, nekada nisam bila sigurna i uopće nisam mogla očitati jel na nekom mjestu kontrast ili nije pogotovo ako je to sakriveni kontrast kao naprimjer na početku mog monologa koji imam u Fedri:

„No, voljet će se vječno.“ To je prva rečenica u mom monologu i ona je već u kontrastu jer ona govori da unatoč svim njenim naporima i pokušajima da ih ona razdvoji, Aricija i Hipolit će se ipak voljeti vječno.

Dok sam vježbala monologe automatski mi je dolazila radnja. Podijelila sam monologe na parčad pa mi je dolazila radnja za svako parče. Dok smo čitali monologe ja sam se najviše koncentrirala na pravilno govorenje kontrasta ne izvršavajući radnju, a sada dolazimo u drugu fazu gdje je radnja na prvom mjestu.

Nekad bi jasno vidjela kontrast i znala da je tu, ali nisam vidjela na prvu što se sa čim kontrastira, pa onda glupo iskontrastiram naprijer „dijete i dam“ umjesto „dijete i drolja“ i znam da mi je to jasno ali nekad iz brzopletosti to iskontrastiram , a to se ne smije, ne može i neće dogoditi.

¹ Eden fon Horvat, „Don Žuan se vraća iz rata“

Kolokvij

Naravno da ću Vam pisati vezano uz kolokvij. Još od srednje škole meni ocjene nisu bile bitne. Ja sam oduvijek prolazila sa čvrstom četvorkom, ali je uvijek bila pravedno zaslužena i nikad nisam morala proći sa pet, nikad mi to nije bio cilj, nego mi je bio cilj naučiti.

I tako tek sad vidim koliko sam ja puno naučila, jer sam uvijek učila, nikada se nisam švercala na ispitima (osim jednom u 8. razredu na vjeronauku kad smo morali naučiti neke psalme napamet, a to me nije zanimalo pa sam napisala šverc i vjeroučitelj me uhvatio kako se švercam, tad i nikad više). Otac mi je uvijek govorio radije dobij jedan ali da znaš zašto si ga dobila nego peticu koju nisi zaslužila.

Tako je i sad. Ne studiram glumu zbog bodova na kolokviju, nego da nešto naučim. Ja sam se za svoju vježbu bila dobro pripremila i onda sam ju uprskala i sada trebam snositi posljedice.

To što sam se počela smijati bilo je djetinjasto, neozbiljno i neprofesionalno, ja sam toga svjesna i što je najgore ja sam bila toga i svjesna kada sam ležala na onoj dekici, ali što sam ja više sebi govorila nemoj se smijati, smijalo mi se više.

Ja znam iz čega je to proizišlo - iz grča, srama, neugode, nekoncentracije i nedovoljne vjere u samu sebe. Nisam dovoljno vjerovala u samu sebe da to što radim je dobro, iako znam da je dobro i znam koliko mi je ta vježba pomogla.

No, vrijeme se ne može vratiti, i ja samo iz ovog mogu naučiti da si više nikada ne dopustim da se nešto tako dogodi. Ovo mi je škola, i drugi puta ću pametnije.

I bila bih najsretnija kada bi dobila 2 boda, ako su to zaslužena 2 boda nego neke bodove koje nisam zaslužila nego su mi poklonjeni.

Poklanjati nekom bodove i hvaliti ga na temelju onog što nije zaslužio je medvjeda usluga i to nikome ne pomaže, to znam jer sam to naučila na drugoj godini gdje je profesor Raponja meni učinio uslugu što me nikada nije uzdizao i nikada mu nisam bila među miljenicima, i time sam očvrtnula i naučila primiti kritiku, i znam koliko je teško bilo ljudima koje je uzvisivao kada su došli na drugu godinu i nisu bili uzdizani, i nije mi svaka vježba bila najbolja, koliko ih je to sve diralo. Meni kada vježba ne bi valjala, znala sam jedino što mi preostaje, tražiti dalje, truditi se više i raditi više, a ne preispitivati sebe jel to neka osobna uvreda na moj račun i da Profesor ili Asistent ima nešto osobno protiv mene ako kaže ne valja ti to, to i to zbog toga, toga i toga, nego sjednem saberem se i idem dalje. Ne mora sve uvijek biti najbolje, jer nije tako ni u životu da ćemo uvijek sve najbolje napraviti, ali trebamo se potruditi da napravimo najbolje i uložiti naše vrijeme, rad i trud u to, pa i da smo najgore napravili da kažemo to je naše i da stojimo iza toga.

Puno pozdrava☺

Dina Vojnović